

Lepi značaj Pasteurjev se kaže tudi v tem, da je jako ljubil svoje stariše, vedno se jih je spominjal hvaležno in jim pripisoval, kar je imel in dosegel dobrega.

Pasteurjev vzgled naj bi svetil kakor svetla luč tudi našim domoljubom in zlasti naši mla-

dini. Kar smo tolikokrat že rekli, zopet poudarjamo: Naj se mladina ne udaja brezplodnemu politikovanju; naj se ne vnema za stvari, ki so danes, a jih jutri ni: marveč naj se vsak slovenski mladenič trudi, da bo kaj znal, potem bo tudi kaj storil za narod.

Vedni strah.

Ko zrem pomladi nežni cvet,
Srce se vzradostuje;
V tej radosi pa se bojim,
Da cvet mi kdo poruje.

Ko čujem peti pičico
Pomlad oznanjujočo,
Bojim se, da se uloví
V zadrgo zevajočo.

Ko žuboreči gledam vir,
Veselje me navdaja;
A virček brzo mi naprej
Šumlja iz tega kraja.

Polje nalito, klas rumén
Sto nád mi v srce vliva;
Pa zbira že se vrh nebá
Nevihta pogubljava.

Veselo gledam na raván,
Kjer pase deček čédo;
Pa glej ga volka, kruto zver:
Med ovce plane v sredo.

Zavestno ogledujem hram,
Domovje urejeno;
A, zvon naznanja mi požar,
Da vse bo vpepeljeno.

Družina srečna, srečen dom,
Roditelja z otróki;
A čuj, na vrata trka smrt,
Noseč morilo v roki.

Nad čem se pač naj veselim,
Kaj naj me vzradostuje,
Ko slednjo nado, slednji up
Sovrag mi ukončuje?

Kaj, če trenutek sem vesel,
In zadovoljen, srečen,
Ko koj za srečo pride strah,
In strah — ta strah je večén.

Anton Hribar.

Trnjevenec.

(Roman. — Spisal Podravski.)

(Konec.)

XIV.

V prijazni dolinici, med strmimi, nevisokimi griči, tam, kjer drvi zelena Sava svoje valove proti Slavoniji, nahajamo na hrvaški strani, dobro miljo od vstaškega taborišča, malo osamljeno hišico, podobno kočam naših planšarjev po planinah. Jeden hlod položen vrh drugega, povešen in zveržen strop, pokrit z deskami in obložen s kamenjem, majhna okna: to je njena vnanjost, ki potniku priča, da je bilo tukaj treba dokaj drugega opraviti poprej, predno so li mislili na vkusno zidano stavbo. Kraj je bil namreč preblizu turške Bosne, od koder so se večkrat natihoma priklatili ropat in požigat turški razbojniki. Prebivalci ob turški meji torej niso imeli za stanovanje toliko skrbi, kakor navadno drugodi, saj je bilo tako le malo škode, ako so neverniki zapalili gospodarju streho nad glavo. Od ostalih selišč je bila naša „kuča“ dovolj oddaljena.

Le malo življenja je bilo opaziti tukaj. Na dvorišču je razgrajal kakih osem let star deček ter se kratkočasil z dolgoušnim oslom, ki je

mirno mulil travo, a tam za kočjo na vrtu sta potihoma kopali dve ženski, pač mati in hči. Kar nakrat — nenadoma — ne daleč od nju počí strel.

„Za Boga, kaj je to?“ vzklikneta mati in hči, ter se ozreta proti oni strani, od koder se je zaslišal strel. A v tem času počí drugič in tretjič. „Kaj neki imajo tam? Kaj bo, ako dojdejo Turki, očeta pa še ni doma?“ Tudi bosonogi deček urno popusti osla ter se približa našima ženskima.

Prebivalci tega kraja se niso bali brez vzroka. Saj so živeli poleg okrutnega in brezvestnega soseda. Koliko grozovitostij so pripovedovali begunci, ki so bežali tu skozi v notranjo hrvaško deželo! In ker se je nastanil naposled ne daleč od todi tabor vstašev, bilo je to tudi povod, da je marsikateri hrvaški domačin popustil kočjo in svojce ter se pridružil četi, od koder se je smel slobodno vrniti, kadar se mu je zljubilo. Tako tudi naš gospodar. In sedaj ga pogrešajo pri hiši, ko je bilo slutiti, da prideró morda neusmiljeni roparji; ali pa se vrača on ter strelja, ker naznanja, da mu je potrebna pomoč.